

LA CAMPANA DE GRACIA

UN ENTRAN INESPERAT.

La noticia de la retirada de la escuadra de Cartagena ha caigut com una bomba en mitj del ministeri.

GATS.

RE voldria que 'm diguessen perque de un home borrarxo se n' ha de dir un gat.

¿Qué miola? ¿Qué esgar-rapa? ¿Qué s' estarrufa?

O á l' inversa ¿Béu ví ó ayguardent un gat? ¿Va de tomballons un gat? ¿Camina fent esses y tantinas pèls carrers?..

Donchs jo no sè perque de un home borrarxo n' han de dir un gat, sent com es tant espavilada aquella bestiola, y sent com es lo borrarxo tant estúpít.

**

Pero jo tot sovint veig passar marinos d' aquesta gran nació que se 'n diu Inglaterra, rössos com lo ví blanch ó vermells com lo ví de vuit ó de pèl groch com lo marrasquí. Tot balancejantse sento que diuen *got, gut, gat*.

Vet'aquí l' etimología probable de la paraula gat. Algun catalá devia anar á Inglaterra, y com que «allá ahont te trobis, fes lo que vejis fer» y com que á las islas Británicas al tocar las tres de la tarde, per mes sol que fassa, un núvol cubreix tots los cervells, y com que dos vins fan quaranta y un ví y una cervesa fan una cervesa y un ví, y com que al dur la mantellina, la gent d' aquella nació esciaman: *gut, got, gat*, d' aquí que 'l catalá, dels borrarxos inglesos ne digués los *gats*.

**

Y are se m' ocorra una cosa.

Fa una pila d' anys, que 'ns menjém la paraula *gat de mar* sense saber lo que significa.

Fins are l' haviam aplicada única y exclusivament als xicots que van á las embarcacions. ¡Pobres xicots! Y potser que dels cent los noranta nou no han perdut l' *oremus* una sola vegada en tota la seva vida!..

Donchs no: los gats de mar no son pas ells, Los gats de mar son los mariners inglesos. Inglesos (GAT) mariners (DE MAR)

**

¿No compren are tothom perque 'ls inglesos quan reberen en depòsit de la Prussia las fragatas «Victoria» y «Almansa» retardessin tant lo tornarnoslas?..

Bè eran nostras las fragatas, bè devian darnoslas un dia ó altre, bè podian compendre que las necessitavam, y á pesar de tot passavan dias y senmanas y las fragatas no venian.

¿Perque no venian las fragatas?..

¡Ah! Conegudas las costums inglesas, fácil es d' endevinar-se.

En las fragatas espanyolas hi havia alguns barrils de ví y d' ayguardent, y aixís com aquí á Espanya 'l tabaco no es de ningú, y allá ahont se 'n troba se 'n pot pendre, á Inglaterra succeheix una cosa semblant ab lo ví. Lo qui roba ví no vá á presidi.

¿Comprenen are perque no 'ns tornavan las fragatas?..

Dirán que bè podian carregar las bòtas á las sevas y tornarnos los nostres barcos... Y está clar que podian. Haurian pogut si haguessen tingut forsa per ferho.

Perque hi ha que tenir en compte una cosa. Un inglés quan tè una bota al davant obra l' aixeta y obra la boca: tanca l' aixeta y cau, ronca una bella estona y encare no 's desperta no pensa ab altra cosa que ab tornar á obrir l' aixeta y tornar á obrir la boca y tornar á caure y tornar á roncar, y aquestas variacions sobre 'l mateix tema, duran mentres la bota es generosa per donar tot lo que tè.

Are bé: un home ajassat com un sach de guix, tes capás de trejinar una bota de un barco á un altre?..

Un home aixís no mes es bó perque á n' ell lo trejinin á cá la Ciutat.

**

Lo suplici mes gran pèls inglesos déu ser de segur lo tenir que atravessar l' aygua.

La mar: aquest líquit element sobre del qual se bressan sos ayrosos barcos: aquesta

inmensa estesa d' aygua..... com déu marejarlos!... ¡quin spleen que 'ls déu causar mes horrosos!..

Déu ser un patir horrible veure tant' aygua ells, que 'ls agrada beure tant ví!..

Me sembla que en los dias de mar grossa, quant botent las onadas sobre 'ls costats dels barcos, llansan una pluja d' esquitxos deuen apartarse d' ells, com una senyora qu' estrena un vestit de seda quan sent pèl carrer una véu qu' esclama: «*obrin pas, que porto oli.*»

Una gota d' aygua pot negar á un inglés.

**

Un altre dels martiris de que 'ls inglesos no han pogut safarse es lo de haver vist que aquí á Espanya, en la sóbria terra del Mitjdia, hi ha gats, mes gats encare qu' ells, al veure que aquí hi ha *gats borrarxos*.

Ah! ells han estat á Cartagena: ells han vist corre 'ls presidaris pèls carrers, ells han sentit las elocubracions del ciudadá Roch Barcía: portats per l' entussiasme han estat á punt de fiblar l' inflat ventre de 'n Contreras; pero 'ls ha caigut lo punxó de las mans al saber que aquella gent tancada dintre de la millor plassa militar d' Espanya, al nom de República federal feyan armas contra la República federal mateixa.

Un dia que 'ls cantoners sortiren del port de Cartagena, sortiren los inglesos al darrera d' ells per veure 'ls que farian, portats per la curiositat mes irresistible, y vejeren que davant d' Alicante obriren lo foch contra la plassa, y sobre d' ella hi llansaren un diluvi de bombas y granadas.

—¿No es d' Espanya Alicante?.. se preguntaren.—Es d' Espanya 'ls digueren.—Es d' Espanya!.. y 'ls barcos espanyols la bombardejan!.. Vaja: á n' aquest país hi ha gats mes tremendos que á la nostra terra. Nosaltres ab las borrarxeras y tot hem engrandit la nostra patria: aquí que blasonan de no ser may victimas del ví, la destrueixen ¡Ah! esque aquestos gats tenen la borrarxera de la sanch que es lo *delirium tremens* de las borrarxeras!..

Y tenian rahó.

BATALLARAS

¡Ay que 'ls de Cartagena venen! Si, si, vindrán. Ja han passat per Tarragona. Ja desde Montjuich los veuen....

Aixó es lo que 's deya dias endarrera.

Se montaren las baterias del Port, se feren preparatius de tota classe y al cap de vall.... ni ells valen la saliva que 'ns feren gastar.

Si haguessen vingut, torném á preguntar: —¿Se n' haurian tornat?..

Las fragatas insurrectas s' han presentat davant de Valencia.

Esperavan que la població las secundaria; pero s' han tallat.

Valencia estava disposada á enviarlos las xufias á canonadas.

Las reservas van entrant en caixa.

En Saballs per la seva part tracta d' imposar la multa de 5 mil pessetas als pares dels joves que han cumplert las órdenes del govern.

Fora del assassinat, del robo y del incendi 'ls partidaris del seté no saben fen res de nou.

En tot semblan micos.

L' actual Ajuntament ha trobat un mort de 8,250 pesetas, que apareixen pagadas, sense que consti en lloch l' entrada del objecte que ab ellas se comprá.

Los tribunals s' ocuparán del assumpto.

L' actual Ajuntament es digne d' elogi per

la seva activitat en desenterrar morts de la passada administració.

¡Moralitat y justicia!

Las fragatas insurrectas are 's dedican á apresar larcos mercants y robarlos tot lo cargament.

¡Piratas! los digueren.

Y ells s' encarregan de demostrarho.

¿Per qué se n' aná en Lobo, de davant de Cartagena?

Es inútil rumiarhi, perque ningú mes qu' ell ho sab.

Pero es necessari que al menos ne donga compte als Tribunals y que la patria quedi vindicada, veient que 's fá justicia.

Si als soldats desertors ó cobarts se 'ls fusella ¿qué s' ha de fer ab los gefes?..

Ha prés possessió del Govern civil d' aquesta provincia, l' honrat y conseqüent republicá Pere Castejon.

Com que 's tant federal, no podém desitjar-li mes que lo que per nosaltres desitjém: aixó es que siga l' últim governador que desde Madrid nos envihin, y que deixi de serho bèn aviat.

Aixó vol dir, que desitjém que s' acabin aviat los carlins y 'ls cantoners y que aviat s' estableixi la federació republicana democrática.

De segur que 'l ciudadá Castejon tè 'ls mateixos desitjos que nosaltres.

Valerosa, heróica vá ser la resistencia del batalló «Cassadors de Barcelona» en las inmediacions de la vila de Prades.

Atrets per una pérvida emboscada carlista y duts per l' entussiasme mes ardent, quan menos s' ho pensavan se trobaren rodejats per mes de dos mil trescents carlins.

Plens de valor lutxaren com lleons desde las onze del matí fins un quart de tres de la tarde en que 's trobaren ab las municions acabadas.

Uns 180 caygueren presoners: 20 ó 30 morts; pero l' honra del valent batalló quedá salvada. Son gefe mori també.

**

Los carlins no se 'n rigueren. Sobre del camp hi deixaren de 45 á 50 morts, entre ells los cabecillas Cercós, Cendrós de Monblanch y algun altre.

D' aixó se 'n diu morir matant!

Cada dia 'ls periódichs nos donan noticias de las batussas qu' ells ab ells se tenen los carlins.

L' altre dia n' hi hagué una entre l' Huguet y en Savalls.

Lo primer rompé en mil trossos la faixa que havia tingut la valentia de robar al cadaver del infortunat Cabrinety.

Símbol aquesta faixa será aviat del partit carlista, romput en mil trossos.

Los francesos per evitar que un barco insurrecte fos apresat per en Lobo, s' hi posá entre-mitj.

En la frontera, protecció als carlins: en la mar, protecció als piratas.

¡Ah francesos! Penséu que las professons se 'n tornan sempre allá d' hont surten.

Ja fá temps que 'ls jugadors jugan ab por. Ab por de perdre y ab por de véure's sorpresos pèl ciudadá Arcalde y trobarse demá 'l seu nom al diari.

¡Guerra al joch!

Los carlins del Nort avants de que vinga l' hivern tractan de fer un esforç desesperat.

A aquests efecte cridan á tots los homes de 20 á 40 anys, y asseguran que han de arri-

varloshi grans remesas d'armas y efectes de guerra.

—Qui s'espera 's desespera, diu l'adagi, y fet per pasiva diu que «qui 's desespera s'espera.»

Sent aixís per mes desesperats que sigan los esforços que fassan, si volen cremarme á mi ab feixos de «Campana de La Gracia» s'haurán d'esperar un bon xiquet.

Res mes bonich que aquest parell de parrafets del manifest dels radicals referintse als seus gefes:

—«Y qu'es un partit sense credo y que cada dia s'acull a diferent bandera? Una agrupació perillosa d'homes sense consciencia, descontents y despetxats, que sols pot dur á patria dias de dol

«Los que suscriuhen, donchs, no poden acceptar las interessadas declaraciones dels gefes radicals, que mudan de bandera com qui cambia de camisa, atents únicament á satisfacer sa miserable codicia de mando.»

REPICHES

Dos inglesos borratxos com una sopa passavan per la Rambla.

—Got-dem, digué l'un.

—Berigut respongué l'altre.

Dos pajesos ho sentiren. Un d'ells digué.

—Mira: está borratxo y encare demana al seu amich que l'ni donga un altre got.

—Si: y l'altre diu que ha rigut-bé,

Si molt blanca n'erats Blanca
quan vingueres: joh gran pena!..
de pendre sol y serena
al fuir, ja no érats blanca
perque Blanca, erats morera.

Si 't sab mal ser moreneta
y vols ser blanca, morena
per lo bè que jo 't vull nena
créume, fés bugada neta
tirante de cap al Sena.

B.

—¡Quina llástimal deya 'l Sr. Arcís, vell de xexant anys. Tothom vá á la reserva, y encare n'hi ván poch.

—¡Encare defensa aixó vosté, li replicava 'l Sr. Magí que 'n tenia xexanta tres.

—Aixís nos volguéssen á nosaltres, que 'ns ne traurian trenta del damunt!..

En Santes corra per la Mancha.
Ja tenim un altre D. Quijote!

En Roch Barcia vá ab las fragatas insurrectas que sortiren de Cartagena.

Déu anarhi en calitat de capellá de marina.
Ell ajudarà á bèn morir als ferits ab las sèvas evangélicas ploricallas.

¡Ey! Si ell avants no 's mor de por.

Ja tenim despejada l'incògnita del *Imparcial*.

¿Qui es lo rey X?..

Es un inglés: es lo fill de la reyna Victoria.
Si al menos n'hagués dit lo rey S!..

Asseguran que 'l gefe de las forsas cantone-ras es un negrero conegut per Vinyas.

Molts no ho volen creure: jo si que 'u crech.

Que un negrero treballi per la ruina de la patria, després que ha treballat per la seva vergonya en lo tráfeh de carn humana, es lo mes natural del mon.

Y que prop de 'n Contreras hi haja vinyas, encare ho es mes.

Dos presidaris, condemnats á cadena perpétua, escapats de Cartagena s'han fet cabecillas carlistas.

Si 'l Terso arribés á triunfar, de segur que 'ls nombraria grans *chambelans*.

En Contreras ha destinat á ponton lo navio «Isabel II.»

Ab aixó del ponton, com se coneix que en Contreras ha sigut progressista!..

Los presidaris de Cartagena, armats per en Contreras montan la guardia de la fábrica de moneda.

Lo mon al revés.

Aixó ja comensa á semblar la política del porvenir.

LAMENTOS D'UN REY (DE CARTRO).

¿De qué 'm serveix lo esse rey
si tinch lo trono llogat,
y si es mèu per dret diví
no me 'l dona 'l dret humá?

¿De que 'm serveix que 'ls llanuts
me digan: «sa majestat»
si encar no fá quatre dias
que vaig menjar sopa d'all's?

¡Si 's vejessin las mils pelas
que inutilment he gastat!

(Es vritat que aquestas pelas
las pagan los lliberals.)

¡Si 's vejessin los cents homes
qu'he enviat á ca 'n Pistras!...

Y á pesar de tot aixó,
y tenir gent com: Savalls,

Lizárraga, Guiu, Cucala,

y com en Dorregaray,
encar veig distant, molt lluny,

lo trono tan desitjat!

Mes si sols vint y quatre horas
lo meu peu pot trepitjar

las alfombras de palacio,
¡ay, pobres republicans!

La questió de Catalunya
cada dia 'm vá mes mal...
¡Malhaja!... sino qu'es nova,

creyeume, que fins n'hi ha
per tirar la boyna al foch!

Are ve 'l pitjó del cas:
la guerra costa molts quartos,

m'he gastat calés en gran,
y are 'm trobo sense un xavo

y trono... ¡Deu t'en darà!

Las tropas sense *cum quibus*
no voldrán aná endavant,

y á 'n aquest pas, vaig á serne,
rey tronat y destronat.

L'assumpto veig que s'enreda
y 'm fá posar cabells blancs;

fins la llana del clatell
ja 'm comensa á blanquejar,

y si Deu no 'm dona ajuda
per sortir de dins del fanch,

nostres verdas esperansas
jamay se madurarán.

Axis s'esclamaba 'l Terso,
molt trist y molt capficat,

quant de prompte:.... ¡tetarii!...

cops de cornetas en gran.

—¡Qu'hi ha de nou; qu'es lo que passa?

Crida, 'l Terso, enfutismat.

—¡Qué 'n Moriones ja es aquí
y que va á donar l'atach!

Un ajudant li contesta
qu'está mes groch que 'l safrá.

—¡Llamp de Deu!... Mes, no espantarse;
reuniu prompte los soldats!

Baixa l'escala, en dos brincos
puja á dalt del seu caball,

y mentres que senyalaba
las planuras del davant,
crida: —Noys, camas á corre

y será nostre lo camp.

Fuig á escape, de seguida

com un cunill espantat;

la seva gent, desbandada,

l'un per qui, l'altre per 'llá,

y de prompte 'ls cau á sobre

'n Moriones, com un llamp,

fontne tanta estussinada

que 'l tossino 's va abaixar!

R. SSINYOL.

Enigma.—«Los qui com lo *Imparcial*, son partidaris avuy de un candidat al trono que son?.. ¡Cándidos!

En Livingstone ha caygut presoner. ¿De qui dirian? ¿Dels Carlins? No senyors: de las tribus negras del Africa.

Aixó al menos consola.

En una corrida de toros que 'ls carlins tingueren en Alcalá, hi hagué cinch ferits, Cinch mes ¡Tot hi ajuda!

La *Numancia* com qui no diu res ha donat una patacada al «Fernando 'l Católich» y l'ha clavat á pico.

Duya 500 tripulants y se n'han salvat no més que cinch.

¡Caricias cantone-ras!

En Ruiz Zorrilla se 'n vá á Tablada.

¡Que! ¿No havia mort en las gradas del trono de D. Amadeo?..

¡Pobre Ruiz Zorrilla! Ell prou diu que no 's ficarà mes en política.

Es lo millor que pot fer: are que vè l'hivern que s'estiga tranquil á Tablada, sentat á la voreta del foch, reanimant l'esperit monárquich, mes fret que un panelló

Res mes salat que lo que passa á França.

¡Bè la volia la bandera blanca 'l conde de Chambord! ¡Bè la volia! ¡Primer la bandera, que 'l trono havia dit fins are!

Donchs are diu que tant se l'hi endona una bandera com un altre y una constitució com un altra també: encomana als diputats que s'ho amaneixin com vulgan mentres que 'l coronin.

Es dir—No puch menjar taronjas, déume las escorxas...

Pero á un rey que menji escorxas, á cops d'escorxas se 'l tréu del trono.

Un vapor anomenat «*Ville de Bayonne*» que duya municions pels carlins s'ha incendiat en alta mar.

Los carlins que s'havian trobat á Casserra, al saberho han esclamat plens de desconsol:

—«Aquestas si, que no devian ser de cendra.»

CANTARELLAS.

Se m'ha dit que 'l gran Contreras,
á Catalunya vindrá.

Ay, pobret! déu anyorarse
de beure vi del Priorat!..

J. R.

Cása 't noya ab en Matias,
créume, n'es un bon partit:

—Pare, donéume 'l sancer
que de un home no 'n vull mitj.

UN V. DE LA G.

A dins de un barranch vaig caure
al vení á véure 't un cop,
y desde aquell dia noya
maleheixo 'ls barrancots.

Si 'ns casém?... Vols callar *Paca*?..

jo hauria bèn tret lo mort,
ans que carregar ab tú
una paca de cotó.

Dessota de un garrofer
amor sens fi 'm vàs jurar:
ja sabias ahont ho deyas
encar que gens gréu me sab.

Trent' anys fá que soch al mon,
vintidos de horribles penas,
vuit ne fá que só casat
y son de goig los que restan.

F.

No t' envejo la hermosura,
tampoch t' envejo 'ls diners;
lo que nineta, t' envejo,
es lo bigoti que tens.

Mira, m' has robat lo cor,
ab un alé de ta boca;
pero ¡ba! tórname l' nena,
no sigas transferidora.

UN PATRI-ARCA.

EPICRAMAS

Per mor' de Dèu caritat
deya un pobre intransigent:
y al mèu compte aixó haurá estat
sols per mór' del ayguardent.

M.

—Miri quin senyor tant gros
de brasset ab sa senyora.
—¿Que diu?.. ¡Si es un capellá
y aquella la majordona!

A. V.

—Per saber si es que m' estimas
dónam lo teu sí Mercé.
—No pot ser que no hi arribo:
ab prou feynas puch dá 'l ré.

—Tinch per vosté una partida
de castanyas, senyor Guix.
—Are si que m' ha fet riure
que m' ha prés per un carlí?..

Es un mónstruo, un descarat,
un gandulot, un canalla!..
—No l' insulti tant y tant
diguili carlí y ja basta.

«*Gratis* deya un bodegó
ahont entrá 'l pobre Bernat,
y no bèn s' hagué sentat
exclamá:—Tindrán rahò
may com are m' he gratat.»

—D' hont vens' digué la Remej
á n' al jugador Baltá?..
—Dona, já t' ho pots pensá
de doná uns quants cops al rey.

—Noya: lo xicot de 'n Tano
m' ha parlat de tu ab caló,
y m' ha dit si 'l vols?..
—No, no
no m' agrada cap gitano.

Jo que may volguí cap nena,
al cap de trent' anys complerts
me n' ha fet veure 'ls ulls verts
lo rigor de una morena.

Ab una noya molt vella
van casá al jove Matias
y are ab desconsol esclama:
—Si enviudés... jo 'm casaría!
A. F. O.

Parlantne de la reserva
me va dir la Magdalena:

—Que no es quinta bèn s' observá:
puig que aixó ja arriba á plena.

V. DE LAS D.

CUENTOS

Un estudiant pobre, que té de guanyarse la vida treballant las horas que l' hi quedan lliures del estudi, un dia que no tenia ni tan sols pá sech per fer sopas, va haver de treballar durant las horas destinadas á estudiar, ab lo sol fi de poguer menjá escudella.

Vé la hora de entrar á clase; entra; y com la sort sempre vá ab la hermosura, lo catedrático li pregunta la lliçó y ell no la pot dar perque no la sap.

Estranyant lo catedrático que un estudiant tan aprofitat no sápigá la lliçó, l' hi pregunta:

—Pero, home, ¿què se 'n ha fet de la lliçó?
Y ell l' hi respon tot trist, fent un badall de gana:

—¿Qué me 'n he fet? me la he venuda perque no tenia res per dinar.

Al passar un entierro per un dels carrers de una capital, llama la atenció de un senyor, que acostantse á un dels acompanyants li pregunta: «¿lindrà la bondat de dirme qui es lo mort.»—Miri, contesta lo acompanyant ab molt misteri y senyalant l' carro mortuori; es lo qui va dins de aquella caixa.

—A quina ciencia t' has dedicat mes fill mèu? preguntaba un pare á son fill que habia tornat de vacaciones, y mentres estava dinant la familia.

—A las matemáticas, pare.
En aquell moment varen portar dos perdius á taula.

—Y tant las hi aprésas, va continuar lo fill, que are mateix li vull probar. ¿Quantas perdius hi ha aquí?

—Dos, contestá 'l pare.
—Donchs jo l' hi probaré que n' hi ha tres: una y una ¿cuantas fan?

—Dos.
—Ahont n' hi ha dugas n' hi ha una, no es veritat pare?

—Si, si.
—Donchs dugas y una fan tres ¿es aixó?
—Si noy: mira; tá mare 's menjará la primera, jo la segona y tu la tercera.

Un capellá protestant tenia un vas molt original per beure ví.

Casi al cap de munt hi tenia un dimoni ben gravat y pintat, y al cap de vall un Jesucrist.

Quan se 'l feya omplir sempre deya á son criat:

—Tira, noy, tira, hasta ofegá 'l dimoni...
Y quant bebia també deya...

—Hasta que descubreixi á Jesús.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas que s' insertarán segons son mèrit y quan los hi arribi 'l torn los ciutadans F. M., Avi vell, Xicot de la Sereneta, Gestus, Picaportas, Mossen Será, Dos parayguas de cotó, Cachendi, Un Masnouense, Pere Gillet, Vilanoví de la Geltrú, Un federal de Santa Coloma de Queralt, Joan Rafec, Un cusí de la Mercé, Carnicer de Vilanova, Pepet Plom, Un cadiraire, Un somnia-truytas, Pagés de fora, Pau Pallús, J. C. Broquil y Pep.

Ciutada Diopa. Alguna cantarella de vosté hi anirà.—Gestus. La seva poesia l' insertaré.—Boixompiaig. Encare que l' haguem serrada ¿queda content?—Un vagamundo. Algo hi posarem.—Sr. Perico. Lo mateix l' hi dihem.—Pagés de fora. Idem, idem.—Vilanoví de la Geltrú. Idem, idem.—Joan Rafec. Mil gracias se l' hi donan per lo que 'ns envia.—J. C. Idem, idem.—Broquil. Algo, sino tot hi anirà.—Xicot de la Conchita. L' idea de lo que 'ns envia es molt gastada.—R. F. La seva poesia vá massa coixa per poder anar.—Un patriótic espanyol. Y la seva vá de brasset ab l' anterior.—Peret de Sant Boy. Dongui espressions á n' en Pajadas y de pas diguili que l' hi ensenyi millor á fer versos.—

F. V. y V. Lo que 'ns conta 's refereix á una fetxa massa atrasada.—Magrisolis. Home, no vaja depressa. Hi ha mes dias que l' angonissas.—Teresina. Vá fer tart per las solucions.—Gancho Xaradas en prosa no diuen.—Cucurni. Lo quento de vosté es massa tou.—Ali Mahomet. No admetém enigmas, ni versos tant destrempats com los que nos envia.—F. M. De lo que 'ns envia no pot anar res mes que 'l quento.—Cachendi. Encare que tal vegada no l' hi insertém cap cantarella, es just dirli qu' estan bèn versificadas las que 'ns envia.—Pep. En prosa, pot anarhi algun vers del que 'ns envia.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y á la endavinalla del número anterior.

A-LA, CA-LA, CA-SI, TE-LA
de primé hém endavinat
BE-FA molt mes ha costat
que trobar la de la VE-LA:
en PE-LA acaban las set
CAS-TA, TÈ será 'l demés:
crech que endavinat tot es:
ha costat; pero ho hem tret.

TRES TALENTARRUS.

Han endavinat totas las solucions tal com están anteriorment los ciutadans Carnicer de Vilanova, Un Vilanoví de la Geltrú, Un cómic, Pere Gillet, Un masnouense, Un músich de Vilafant, Un trenca fusta del Masnou, La Quimeta de Ocatá, y Cachendi.

Las han endavinadas mediant una variant en la 5.ª solució de la primera, so es *be-fa* en *je-la!* paraula també de mofa, los ciutadans Boixompiaig, Un vagamundo, Carquinyoli, Un fill de Deu, Ali-Mahomet, Pep Maria Menut, L' inventor de la paella, y dos parayguas de coto.

Han endavinat las 2.ª y 3.ª y algunas solucions de la primera los ciutadans Pagés de fora, Mossen Será, Papanatas, Xino Laleta, Un fill de 'n Sabadell, Un federal de Santa Coloma de Queralt, Un tranquil, La promesa de 'n Llagosta, Xicot de la Conchita, Gestus y Xicot de la Saraneta.

Han endavinat las segona y tercera peladas los ciutadans Avi vell, Mariona de ca 'l Antonet, Pep de Tarragona, Conde de Montecristo, y un noy de casa de senyors republicà.

La tercera no mes l' han endavinada Un somnia trytas, y la segona solament Un escolá de pedra.

XARADA

I.

Una prima 'm jugaria
quel' Ambrós *hú* y tres ha fet,
puig s' ha empenyat un catret
y lo tot en que dormia.
Si continúa l' Ambrós
donat á la mala vida,
á disgustos desseguida
á son pare prima y dos.

VICARI DE LAS DANSA.

II.

Me 'n vaig á beure primera
allá ahont hi veja segona
puig m' he fet un tip de tot
y sedejo ja fá estona.

J. R.

ENDAVINALLA.

Me contempas en 'l sol
y quan veus núvol lo cel,
en lo caliu y en lo gel
per l' Abril y 'l Juliol;
Vaig ab Carlos y pèl mal;
pro si clar tinch de parlar
me tè Emilio Castelar
y estich per la federal:
No so al mar ni á la montanya
ni á terra ni al aire soch
ni 'm veus per l' espay tampoch
—veyám si á ceatám tens manya—
Gestus.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.